

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10100

гр. София, 17.11.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 17.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **4477** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Образувано е на основание постъпила молба от Е. Е. А. от [населено място], депозирана чрез адв. И. А. М. от АК – П., за изменение на Решение №5869/09.10.2023 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските, с искане в полза на оспорващия да бъдат присъдени и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2876,34 лева. В молбата се твърди, че в действителност сумата по договора за правна помощ е заплатена от дружеството работодател на оспорващия, но това се дължи на вътрешни уговорки между тях. Уговорено било фактическото плащане да се извърши от дружеството, като впоследствие сумата да бъде възстановена от Е. А.. Т. възстановяване е направено на 06.11.2023 г., за което е представено платежно нареждане. Предвид това се твърди, че разноските действително са били понесени от А..

Насрещната страна Комисия за защита на потребителите, в представен писмен отговор изразява становище да неоснователност на искането по подробно изложени съображения.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, както и аргументите, изложени в отговора и постановеното решение приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл.248, ал.1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК и от страна, която има право да иска изменение и допълване на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 25.10.2023 г., а молбата е постъпила на 08.11.2023 г. Предвид това същата е допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение №5869/09.10.2023 г., постановено по настоящото дело, предвид изхода на спора съдът е приел за основателна претенцията на оспорващия за присъждане на разноски. От доказателствата по делото в тази насока е установено, че

същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева. Във връзка с претендираното адвокатско възнаграждение, съдът е приел, че от представения договор за правна защита и съдействие се установява, че за процесуално представителство при обжалване на процесната заповед пред АССГ е договорено възнаграждение в размер на 1200 евро с ДДС, платимо преди датата на първото по делото заседание, като за всяко заседание клиентът дължи възнаграждение в размер на 264 евро. Договорено е, че възнаграждението ще бъде платено по банков път, като страните са се съгласили плащането да бъде извършено от дружеството, в което работи А., а именно „Евро –ФФ“ ЕООД. От приложените фактури и извлечения по сметка е прието за установено, че от „Евро – ФФ“ ЕООД на адвокатското дружество са преведени веднъж 2360,49 лева и веднъж – 516,34 лева. Следователно, общата сума, която „Евро –ФФ“ ЕООД е превело на адвокатското дружество за процесуално представителство в настоящото производство е в размер на 2876,83 лева. Тази сума, съдът е счел, че не следва да бъде присъждана като разноски на жалбоподателя, тъй като от представените в тази насока доказателства не е установено именно той да е сторил реално разноски за адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 21.04.2023 г. Установеното извършеното плащане от трето за процеса лице, макар и това да е договорено в договора за правна защита и съдействие, съдът е счел, че не обосновава извод за реално направени от страната разноски, за да се постанови присъждането им от ответника. Само реално извършените от страната по делото разноски подлежат на възстановяване от насрещната страна при наличие на основанията по чл.143 АПК. Предвид това на оспорващия са присъдени само разноските за внесена държавна такса от 10 лева.

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата не обосновава различен от изложения от съда в решението извод относно размера на дължимите разноски от страна на ответника в настоящата хипотеза.

Спорният въпрос е дали заплатеното от трето за делото лице адвокатско възнаграждение следва да се присъди като разноски на страната, за която е заплатено. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т.1 от ТР №6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл.78 ГПК, както и че в случаите, при които е договорено плащане по банков път, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането.

В настоящия случай до датата на обявяване на делото за решаване от страна на оспорващия не са представени никакви доказателства, установяващи извършени от него разноски за адвокатска защита. Напротив, както се каза и по-горе, договореното адвокатско възнаграждение е заплатено от неговия работодател. От представените до този момент доказателства не може да се направи извод, че адвокатското възнаграждение е платено с уговорката да бъде възстановено от страната. Следователно, до приключване на устните състезания по делото, до който момент е допустимо представянето на доказателства, включително и за претендирани разноски, по никакъв начин не е доказано, че такива са извършени от лицето. А предпоставка за присъждането им е именно реално извършени от страната по делото разноски. Представеното с молбата по чл.248 ГПК платежно, с което молителят цели да установи, че е възстановил на работодателя си платеното от последния адвокатско възнаграждение, не следва да се цени като доказателство, тъй като правото да се

установява фактът на извършени разноси се преклудира с приключване на устните състезания.

Предвид изложеното молбата за изменение на Решение №6613/08.11.2022 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 ГПК, във връзка с чл.144 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на Е. Е. А. от [населено място], депозирана чрез адв. И. А. М. от АК – П., за изменение на Решение №5869/09.10.2023 г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските, с искане в полза на оспорващия да бъдат присъдени и разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 2876,34 лева.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: